

ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

[Του Πίνταρ Κίπλιγκ]

Η Λ Ι Σ Μ Π Ε Τ Α

Ήταν η κόρη του Σόνου, ενός βουνίσου των Ίμαλων, και της γυναίκας του Ζαντέχ. Κ' επειδή αυτοί είχαν γίνει χριστιανοί, φεραν και το παιδί τους στους Ιεροσολόγους για να το βαφτίσουν. Ο έφημέριος του Κότγκαρ έδωσε στη μικρή το όνομα 'Ελισσάβητ κι' όπως το προφέρουν οι βουνίσιτοι «Λισμπέτα».

Αργότερα, όταν η χολέρα έρηψε στην κοιλάδα του Κοτγκάρ, πήρε, κοντά σε τόσους άλλους, και το Σόνου και τη γυναίκα του. Η Λισμπέτα τότε έγινε μισο-θημέριος, μισο-κόλουθος, στο Κοτγκάρ, στη γυναίκα του έφημεριου κι' όσο μεγάλωνε, τόσο και περισσότερο γινότανε. Κι' όταν ένα κορίτσι των βουνών γίνεται δημοφ, δέξεται κανείς να πάρη χίλιους κακούς δρόμους για να το θαυμάση. Το πρόσωπο της Λισμπέτας ήταν ελληνικό— από εκείνα τα πρόσωπα που βλέπει κανείς στις εικονοστάσεις συχνά, μ' στην πραγματικότητα τόσο σπάνια. Ήταν όμορφη με φιλιτισίνες άσχερώσεις και μες στη φυλή της ελγ' αποχίσεις ένα μεγάλο σεβασμό.—

Κι' άκόμα, τα μάτια της ήτανε θαυμαστά κι' αν δεν την έβλεπε κανείς μες σ'αυτά το έλεεινά βαρβαρικά ρούχα που φόραγε, άσφαλός, συναντώντας την άσφα να σε χαμιά ράγη των βουνών, την έπαιρνε για την Άφροδίτη των Ρωμαίων που πήγαινε στο κυνήγι.

Η Λισμπέτα συνήθισε γρήγορα στο χριστιανισμό και δεν τον αποχρίστηκε όταν έγινε παιδί γυναίκα, όπως κάνουν τα περισσότερα κορίτσια των βουνών. Οι όμορφολογές της έμισούσαν παιδί γιατί, καθώς έλεγαν, ήτανε λευκή και πλενότανε κάθε μέρα. Η γυναίκα του έφημεριου πάλι δεν ήξερε τί να την κάνει. Δεν μπορεί κανείς να γευθεί από μια επιβλητική θεά να του πλέγη τα πιατά και τα ποτήρια. Η μόνη της δουλειά ήταν να παίζει με τα παιδιά του έφημεριου, να παγαίη στο χίλιωμα της Κυριακής, να διαβάζη όλα τα βιβλία του σπιτιού και να γίνετο, όσο παρνούσε άκαρδός, παιδί δημοφ. σάν της βασίλειπούλες των παρσομιθίων. Η γυναίκα του έφημεριου έλεγε πως θάπρεπε να πάρη στη Σίμλα για να μάθη νοσοκόμα ή κάποια άλλη αξιοπρεπή δουλειά. Μά η Λισμπέτα δεν ήθελε. Εύρισκε πολύ εύχάριστη τη σημερινή της θέα.—

Μ' από το φόβο της μή την στείλουν στη Σίμλα ή σέ κανέν' άλλο μέρος του άγνωστου κόσμου, η Λισμπέτα κλεινότανε στην κάμαρτα της, δίνοντας μάλιστα και μιá βόλτα στο κλειδί.

Μιά μέρα—θα ήταν τότε δέκα έφτά χρόνια πάνω κάτω, — η Λισμπέτα βγήκε για να κάνει μιá βόλτα. Δεν έκανε, σάν τις Άγγλιδες κυρίες, έναμιο μιλλι με τα πόδια στην έσοχη, για να γυρίση πίσω με τ' άμάει. Παρνούσε τα είκοσι και τα τριάντα μιλλια στους μικρούς χωνευτικούς περιπάτους της, διασχίζοντας όλο τον τόπο από το Κοτγκάρ ως τη Ναρκούντα. Αυτή τη φορά γύρισε πούν άργά τη νύχτα, αφού κατέβηκε βήμα προς βήμα την άποτομη κατοφέρεια, που φέρονε στο Κοτγκάρ, με κάποιο βαρύ φορτίο στα χέρια της. Η γυναίκα του έφημεριου είχε άποκοιμηθή στο σαλονάκι, όταν η Λισμπέτα γύρισε, άναπνεύοντας με δυσκολία κ' εξηληνημένη από το βάρος του φορτίου της. Η Λισμπέτα άπόθεσε το φορτίο σ' ένα σοφά κι' είπε χωρίς διατυπώσεις: «Νά ο άντρας μου. Τόν βρήκα στο δρόμο του Μπαγκυ. Είναι πληγωμένος. Θα τον περιποιηθώ, κι' όταν άναρρώσθω, ο σ'ένός σας θα μάς έδώσθω».

Η Λισμπέτα δεν είχε ποτέ έκφορσει τόσ άπόφως της για το ζήτημα του γάμου κι' η γυναίκα του έφημεριου έβγαλε μιá κραυγή φρίκης. Θα έπρεπε όμως να ενδιαφεροθύν πρώτα για τον άνθρωπο που ήταν άπάνω στο σοφά. Ήταν ένας νέος Άγγλος και το κεφάλι του ήταν χαλαγμένο βαθειά ως το κόκαλο από κάτι μπερδύ. Η Λισμπέτα είπε πως τότενέορκε κατεβαίνοντας από το βουνό και πως αυτή τον είχε φέρει ως εκεί. Μόλις άνάπνεσε και είχε χάσει τότε αισθήσεις του. Τόν έβγαλαν από κρεβάτι και ο έφημέριος, που κάτι ήξερε από λατρική, τον έπεριποιόταν. Η Λισμπέτα περιέμενε πίσω άπ' την πόρτα για να τον περιποιηθί κι' αυτή όταν χρειαστή. Έξήγησε στον έφημέριο πως αυτός ήταν ο άνθρωπος που τόν ήθελε γι' άντρα της, αλλά ο έφημέριος κι' η γυναίκα του την παρατήρησαν άσστηρά για την άπρεση αυτή διαγογή της. Η Λισμπέτα τους άκουσε με γάληνη και ξαναείπε την πρώτη της άπόφαση. Μιά φορά και βρήκε τον άνθρωπο που άγοποίησε, δεν έβλεπε το λόγο να βασιάζη μυστική την έκλογή της αυτή. Θα περιποιόταν αυτόν τόν Άγγλο μέχρις ότου γίνει καλά για να τόν παντρευτή. Αυτό ήτανε το πρόγραμμά της.

Ύστερα από δέκα πέντε μέρες, ο Άγγλος άρχισε σιγά σιγά να συνδέη της σκέψεις του κι' εύχαρίστησε τόν έφημέριο, τη γυναίκα του και τη Λισμπέτα—πρό πάντων τη Λισμπέτα—για της φροντίδες των. Ταξείδευσε στην Άνατολή, τους είπε, κ' έχότανε από το Ντέχα-Ντούν για να κυνηγήση στα βουνά της Σίμλας. Φυσικά, κανένας στη Σίμλα δεν τόν γνώριζε. Κατά τη γνώμη του, έπεσε από ψηλά, από κάποιο βράχο, την ώρα που έσκυβε να βγάλη κάποια έλγα κ' οι ντόπιοι, που τόν άκολουθούσαν, έκλεψαν της άπισκευής του και το έσκασαν. Ου ξαναγύριζε στη Σίμλα, μόλις θανάμανε, γιατί ή έκδρομέ του σ'αυτή όρμη είχανε τελειώσει. Δε βιαζότανε όμως γι' αυτό, κ' ή δυνάμεις του, έξ άλλου, άργούσαν να ξαναέρθουν. Ο έφημέριος μί-

λησε στον Άγγλο και του είπε τι συνέβαινε στην καρδιά της Λισμπέτας. Αυτός γέλωσε πολύ και βρήκε την ιστορία αυτή όμορφη και ρομαντική, μά, επειδή ήτανε άρραβωνιασμένος στην Άγγλία, φανταζότανε πως τα πράγματα θα σταματούσαν ως εκεί. Βέβαια θάπρεπε να φέρεται προσεχτικά! Κι' αυτό έκαμε. Ός τόσο όμως του όρσε να κυβερνησίη με τη Λισμπέτα, να κάνει περιπάτους μαζί της και να της λήη χίλια διό χοριτωμένα πράγματα. Αυτά όλα γι' αυτόν δεν είχαν καμιά σημασία, μά για τη Λισμπέτα ήταν ό κόσμος όλος. Ήτανε τρισεννυχτισμένη όσο βασιτεύσαν αυτές ή δεκαπέντε μέρες, γιατί είχε βρη έναν άνθρωπο ν' αγαπήση.

Άρριμι από τόν καιρό που γεννήθηκε, δε φρόντιζε να κρύβη τα αισθηματά της κι' ο Άγγλος διασκέδαζε μ' αυτά. Όταν έφανε, ή Λισμπέτα τόν συνόδευσε ως τη Ναρκούντα, συγκινημένη και έξολύπητη. Η γυναίκα του έφημεριου είχε παρακαλέση τόν Άγγλο να πη στη Λισμπέτα πως θα ξαναγύριζε για να την πάρη. Κι' έτσι σ' όλο το δρόμο που έκαναν ως τη Ναρκούντα, ο Άγγλος, με το χέρι γύρω στο κορμί της Λισμπέτας, δεν έπαυε να τη διαβεβαίωνη πως θα ξαναγύριζε να την πάρη. Κ' ή Λισμπέτα πάλι τόν έβγαζε να όρκίζετο και να ξαναορκίζεται. Έβλαψε, όταν χωρίστηκαν, ως που έκ'ενος χάθηκε στο μονοπάτι τοι Μοντιάνι.

Τότε ακούσιες τα δάκρυά της, και ξαναγύρισε στο Κοτγκάρ κ' είπε στη γυναίκα του έφημεριου: «Θά ξαναέρθω να με πάρη. Πάει να ειδασοίητε το σπίτι του». Κ' ή γυναίκα του έφημεριου συμφώνησε μαζί της και της είπε: «Θά ξαναέρθω». Μόλις πέρασαν δύο μήνες, ή Λισμπέτα άρχισε να γίνεται άναπόμονη και διά να την καθουχίσουν της έλεγαν πως ο Άγγλος πέρασε τόν όκεανό και πήγε στην Άγγλία. Η Λισμπέτα ήξερε πως ήταν ή Άγγλία μά δεν μπορούσε να καταλάβη μιá κόρη των βουνών αυτή, τι ήταν ή θάλασσα κι' ο όκεανός κι' όπως δεν είχε ιδέα από άποστάσεις και από βάπλορα, ή φαντασία της τα έκανε. Σάν τελείωναν οι τρεις μήνες, άρχισε να παγαίη κάθε μέρα στη Ναρκούντα για να βλέπη μή τυχόν κι' έρχετο από πέρα ο αγαπημένος της. Αυτό την άνακούριζε κ' ή γυναίκα του έφημεριου, καθώς την έβλεπε κάπως χαρούμενη, ένόμιζε πως είχε άρχση παιά να ξεγινή τόν Άγγλο της, που δε θάρχόταν ποτέ. Λίγο άργότερα, αυτοί οι περιπάτοι έπαψαν να κάνουν καλό στη Λισμπέτα κι' ο χαρακτήρας της άγλώσε άρκετά. Η γυναίκα του έφημεριου νόμιζε πως ήταν ή κατάλληλη στιγμή για να της πη την άληθεια όλης αυτής της ύποθεσεως—πως δηλαδή, ο Άγγλος τάζοντάς της αιώνας έφατα για να την πσυάση, δε σκέφθηκε ποτέ να κρητίση αυτή την ύποθεση και πως ήταν άκνημο κι' άταίριαστο στη Λισμπέτα να συλλογίζεται να πάρη έναν Άγγλο που ήταν χαρωμένος από διαφορετική πίστα, χωρίς να ύπολογίη πως ήταν άρραβωνιασμένος στην πατρίδα του κ' ένα κορίτσι της φυλής του. Η Λισμπέτα άποκρίθηκε πως αυτά ήταν όλος διόλου άδύνατο, γιατί αυτός της είχε πη πως την αγαπούσε και πως κι' αυτή ή ίδια της είχε πη πως ο Άγγλος θα ξαναέρθη.

— Άφου μου τόν είπατε αυτό, έσεις κι' αυτός, πως μπορεί να εννε ψέμμα; ρώτησε ή Λισμπέτα.

— Δεν ήταν παρά μιá πρόφασι για να ήσυχάσης, παιδί μου, της άπάντησε ή γυναίκα του έφημεριου.

— Τότε μου είπατε ψέμματα, είπε ή Λισμπέτα, εείς κ' εκείνος; Η γυναίκα του έφημεριου χαμήλωσε το κεφάλι και ένν είπε τίποτε. Κ' ή Λισμπέτα έφανε σιωπηλή για μιá στιγμή, έπειτα έφυγε και πήγε στήν κοιλάδα και γύρισε νιμένη—σάν τ' άλλα τα κορίτσια τόν βουνών— ύπερβολικά άσεμα, μά χωρίς κείους στη μιή και σκουλαρξια σ' αυτιά.

— Γνωξω στους δινούς μου, είπε στη γυναίκα του έφημεριου, που καθώς την έδε έτσι εφομισήθηκε. Σκοτώσατε τη Λισμπέτα. Δεν είναι παιά πορά ή κόρη του γέρο Ζαντέχ. Όλοι σας είστε ψεύτες, όλοι έσεις οι Άγγλοι.

Όταν ή γυναίκα του έφημεριου συνήθε άπο το χτίπημα που της έδωσε ή Λισμπέτα, λέγοντάς της ότι ξαναγύρισε στους θεούς τόν πατέρων της, εκείνη είχε έξαφανιστή. Δεν ξαναγύρισε ποτέ.

Άφωσιώθηκε με πάθος στη ζωή τόν όμοφύλον της, σά νάθελε νάναπληρώση τόν καιρό που πέρασε μακριά τους και χωρίς να περιμένη πολύ, παντρεύτηκε έναν ξυλοκόμο κ' ή όμορφιά της μαράθηκε άμέσως.

Η Λισμπέτα γέραςε πολύ, κι' όταν μεθούσε, πράγμα που συνέβαινε πολύ συχνά, άρχισε να λήη την ιστορία τόν πρώτων της έρώτων.

Ήταν πολύ δύσκολο τότε να φαντασθή κανείς πως αυτό το τσιμπλισμένο και ζαρωμένο πλάσμα, ποθμιαζε σάν τοισβόλι με καφαλισμένα κουρέλια, ήταν άλλοτε γι' όμορφη σάν τη νεράίδα Λισμπέτα του έφημεριου Κοτγκάρ».

